

HANN FERENC

Legjobb perceimben

Mindig volt erőm megtagadni az éjjelt, az álarcban tett tetteket.

Volt bennem makacsság, a tanult tanokat befogadni sohasem ment könnyen,
a mérce sokszor acsargott.

Nem adtam meg magam a pillanat előtt, a véges idő síkjai szétteregtek termei-
men az eljövendőt.

Nem osztottam szét magam.

Ha százfélé akartak törni, mint csodavacsorán a kenyeret, bizony tiltakoztam
legjobb perceimben.

Kár, hogy e percek szerényen fuldokolnak az éveimmel telt tengermély kráter fe-
nekén.

Szeretőm egyszerű

nem beszédes

a szerelemben lesz csak fényes

mikor melle holdraforgó

ma született szelid holló

nem vadmadár

vérreéhes

áfonyásdomb

virágékes

fényes fényes fényesség

TÓTH ELEMÉR

Lámpáink

Lámpáink

cikkanó

suhintásokból nőtt

éjjikék.

Ha jön az este

égi-kék

fényszirmaikat
kibontják.
Hajnalkából és estikékből
bármikor szedhetünk
egy csokorra valót.
De mennyivel másabbak
ezek a virágok.
Fényhóvirágok.
Szélfútta
hírnökök,
jelzik, hogy jön
a tavasz.
Mert fut az idő.
Meg-megcsikordulnak az utcák
lépteink alatt.
A nappalok és az éjszakák
percenként váltogatják egymást,
s már rég zümmögnek
az atomreaktorok.
Azokat is
éppen úgy megszoktuk,
mint ezeket a virágokat.
Közben
arra az
időre gondolunk,
amelyben majd
az értelem,
a szépség
és fogalmaink
mai
belső
virágai is
mind kinyílnak,
mint a külső világ
e ragyogó
modern
suhintásai.
Éjjelük.
A nesztelen
béke
fényhóvirágai
ezek a
lámpák.